

РЕШЕНИЕ

№ 4955

гр. София, 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 04.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **585** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на С. Н. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Ч., срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, с която е предявен иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в общ размер на 800 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 10375/2019 г. по описа на СРС, произтичащи от обжалване на Наказателно постановление № 18-4332-016485/28.08.2018 г., издадено от Началник група ОПП-СДВР, отменено по съдебен ред, както и присъждане на направените по делото съдебно-деловодни разноски.

Претендираното обезщетение е за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на НП № 18-4332-016485/28.08.2018 г. на ОПП-СДВР, като се сочи, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на посоченото НП пред районния съд ищецът е заплатил на адв.Ч. – САК адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. и тези разноски следва да му се възстановят от ответника. По изложени в исковата молба съображения за относимите факти и обстоятелства – отменен акт и вреди в причинна връзка със същия, както и доказателства за осъществено по делото процесуално представителство, ищецът моли да се уважи

исковата претенция. В съдебно заседание ищецът чрез адв.Ч. поддържа предявената искова претенция, по изложените в нея съображения. Претендира разносните по настоящото дело, съобразно представен списък.

Ответникът – СДВР, чрез представения писмен отговор и в съдебно заседание чрез юк.П., счита исковата претенция за неоснователна. Твърди, че заплатеното възнаграждение не отговаря на фактическата и правна сложност на делото. Отправя възражение за прекомерност на заплатеното по НАХД № 10375/2019 г. на СРС адвокатско възнаграждение. В подадения писмен отговор е заявил претенция за юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. излага становище за основателност и доказаност на исковата претенция, както и че платеният адвокатски хонорар по НАХД № 10375/2019 г. на СРС следва да бъде редуциран до минималния размер.

След преценка на събраните по делото доказателства Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 18-4332-016485/28.08.2018 г., издадено от Началник група ОПП-СДВР, на С. Н. В., ЕГН: [ЕГН], е наложена глоба в размер на 200 лв. на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, предл.4 от Закона за движение по пътищата за нарушение на чл.25, ал.2 от същия закон и глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от шест месеца на основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от същия закон.

С Решение № 280849 от 20.11.2019 г., постановено по НАХД № 10375/2019 г. по описа на Софийския районен съд, издаденото наказателното постановление е отменено в частта на наложената глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.25, ал.2 ЗДвП, и е потвърдено в частта на наложената глоба за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП.

По настоящото дело служебно се изиска за послужване посоченото дело на СРС, по което се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издаденото НП. По делото пред районния съд е приложено пълномощно (л.22 от НАХД № 10375/2019 г.), с което С. Н. В., ЕГН: [ЕГН] е упълномощил адвокат К. Ч. – САК за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по посоченото по-горе НАХД; както и договор за правна защита и съдействие (л.22 от НАХД № 10375/2019 г.), с който С. Н. В. е упълномощил адвокат К. Ч. – САК да осъществява правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на Наказателно постановление № 18-4332-016485/28.08.2018 г., издадено от Началник група ОПП-СДВР пред районния съд, срещу възнаграждение в размер на 800 лв., платено в брой.

Същите доказателства са представени и по настоящото дело. Видно от договора за правна защита и съдействие е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв.

По делото в СРС е проведено едно открито съдебно заседание с участието на адвокат на страната на жалбоподателя. Процесуалното представителство в първоинстанционното производство е осъществено въз основа на пълномощното от приложеното дело на СРС.

При така установената фактическа обстановка Съдът обосновава следните правни изводи:

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ сочи, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод на изпълнение на административна дейност. Съгласно нормата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Фактическият състав на отговорността изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата/общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2. Настъпила вреда от такъв административен акт или от действието или бездействието и 3. Причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В мотивите на Решение № 4732 от 28.04.2015 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 10110/2014 г. е прието, че дейността по административно наказване е форма на административна дейност и по-точно - правораздавателна или санкционна форма на административна дейност. Тя, заедно с другите три форми на административна дейност – правоприлагаща (чрез издаване на индивидуални и общи административни актове), нормотворческа (чрез издаване на подзаконови нормативни актове) и договорно-правна (концесии, обществени поръчки, споразумения и др.), осъществяват съдържанието на понятието изпълнителна или административна дейност, която е израз на изпълнителната функция или власт като част от държавната власт, съобразно принципа на разделението на властите. Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ не борава с понятието административен акт. Нормата обаче е озаглавена "Отговорност за дейност на администрацията", а основно изискване в нея е вредите да са резултат (при или по повод) от изпълнение на административна дейност. Ето защо обстоятелството, че санкционната дейност е форма на административна дейност не дава основание вредите от нея да се изключат от приложното поле на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, единствено поради правораздавателния ѝ характер.

С Тълкувателно решение № 2 от 19.05.2015 г. на ВКС по тълк.дело № 2/2014 г., ОСГК и Първа и Втора колегия на ВАС, в мотивите на което е прието, че за квалифициране на иска като такъв по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа - негов издател. Независимо че НП не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В горния смисъл е и Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС, О. от Първа и Втора колегия, в мотивите, на което е прието, че едно от условията на чл.204, ал.1 АПК за допустимост на иска за реализиране отговорността на държавата и общините

за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е административният акт да е отменен по съответния ред, който е обжалване по административен и/или по съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и чрез касация – за индивидуалните административни актове пред ВАС и за наказателните постановления пред административните съдилища, не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но гражданинът изключително трудно, почти невъзможно би се справил със съдебното обжалване без негова помощ. В подкрепа на това становище е въведеното с чл.284, ал.2 ГПК задължително приподписване на касационната жалба до ВКС от адвокат, необяснимо защо не възпроизведено и в АПК.

След като едно от условията на АПК за образуване на производството по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е административният акт да е отменен и след като в това производство е ползвана адвокатска защита, защото гражданинът не е могъл да се защити сам, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита, не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в причинна връзка с отмененото като незаконосъобразно НП и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ и луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от санкционираното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – лицето не би потърсило адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно е, че потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка не може да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК, към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение, направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ за приложението на чл.1, ал.1 от този закон.

В нормата на чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт е указано, че тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местно самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

С оглед на това Съдът намира исковата претенция за **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

В конкретния случай е безспорно, че е налице незаконосъобразно наказателно постановление, което в едната своя част е отменено с влязло в сила съдебно решение. Налице е и надлежен ответник, съобразно чл.205 АПК, тъй като според чл.37, ал.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи областните дирекции на МВР, каквато е СДВР, са юридически лица.

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

Въз основа на посочените по-горе доказателства, Съдът приема за успешно проведено

от ищеца главно и пълно доказване на факта, че във връзка с оспорването на процесното наказателно постановление, ищецът е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е участвал в производството пред районен съд, изготвил е жалба, участвал е в проведено съдебно заседание пред СРС.

За тази услуга ищецът е направил разходи в размер на 800 лв. за производството пред СРС, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Съдът приема, че разходът е направен по време на висящото съдебно административнонаказателно производство, доколкото сумата е платена преди приключване на делото пред районен съд. Писмените доказателства, установяващи упълномощаването, не са оспорени от ответника. Ответникът оспорва липсата на доказателство за заплащане на адвокатското възнаграждение, което видно от представения договор за правна защита и съдействие е заплатено в брой, поради което неоснователни са изложените в отговора по исковата молба възражения. Представените доказателства не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред първа инстанция - СРС, както и плащане в брой до приключване на съответното съдебното производство.

Налице е частично отменено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение наказателно постановление, издадено при упражняване на административно-властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разноски за адвокатско възнаграждение. Съдът приема, че разходът за адвокатска защита е нормален и присъщ за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон.

Предвид изложеното следва да се приеме, че в производството по обжалване на процесното наказателно постановление ищецът е претърпял имуществени вреди, тъй като е заплатил адвокатско възнаграждение, което е пряка и непосредствена последица от частичната отмяна на незаконосъобразния акт.

Предвид изложеното главния иск е доказан по основание.

Относно размера на предявения иск, Съдът намира следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите. Именно в исковото производство, Съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган

непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН в приложимата редакция и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски (Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г. по тълк.дело № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), Съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

По делото не се спори, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на по 800 лв. за въззивната инстанция.

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат "пропорционални". Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

Каза се, че според чл.36, ал.2 ЗА размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законната норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - Решение № 9273 от 27.07.2016 г. по административно дело № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 02.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по административно дело № 1403/2017 г. Съображения в този смисъл са изложени и в решение на Съда на Европейския съюз от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва следното относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и

които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Договореното адвокатско възнаграждение за първоинстанционния съд в размер на 800 лв. е определено в разрез с действащата към онзи момент редакция на чл.18, ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. В цитираната разпоредба е предвидено за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението да се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. На свой ред нормата на чл.7, ал.2, т.1 от наредбата визира възнаграждение от 300 лв. съобразно материалния интерес по спора, когато същият е до 1000 лв., какъвто е настоящият случай.

Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА изрично посочва, че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. След като платеното от ищеца възнаграждение в административно-наказателното производство е в размер над минималния, с оглед разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА Съдът намира за основателно искането на ответника претендираното обезщетение да бъде редуцирано поради прекомерност. Обезщетението не може да бъде присъдено по справедливост, доколкото този подход е приложим само за обезщетяване на неимуществени вреди, а в случая претенцията на ищеца е за овъзмездяване на причинени имуществени вреди.

Съдът счита, че обезщетението за претърпяна вреда, предвид липсата на особена фактическа и правна сложност на делото, проведено само едно съдебно заседание по НАХД № 10375/2019 г., по което не са изслушвани експертизи и не са събирани писмени доказателства, не е проведено касационно обжалване, следва да се редуцира от размера от 800 лв. до минимално предвидения размер в чл.18, ал.1 във връзка с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и следва да се определи на 300 лв.

С оглед частичната основателност на главния иск, частично основателен се явява и акцесорния иск за присъждане на законната лихва, върху сумата на обезщетението. Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк.гр.дело № 3/2004 г. на ОСГК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Следва да бъде уважена и претенцията за лихви като акцесорно вземане, на основание чл.86 ЗЗД, считано от 16.01.2020 г. (датата на завеждане на исковата молба), до окончателното изплащане на задължението. Не може да бъде приложено приетото разрешение по т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ОС на съдиите на Гражданска колегия на ВКС по тълк.дело № 3/2004 г., че при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменя акта, защото така би се произнесъл свръхпетитум. Изрично на стр.2 от исковата молба (последен абзац) е заявено, че претенцията за лихви е от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, своевременно направеното искане на ищеца за присъждане на разноски е основателно и следва да бъде уважено за 25 лева-заплатена държавна такса и 375лв. адвокатско възнаграждение, платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие на л. 8 гръб, пропорционално на уважената част от иска съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ.

В съответствие с нормата на чл.81 ГПК Съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ищецът е представил списък по чл.80 ГПК (л.34), с

който е заявил разноси в размер на 310 лв., включваща държавна такса (10 лв.) и адвокатско възнаграждение (300 лв.). Съдът установи, че за настоящото производство е предвидена специална разпоредба по отношение на направените разноси във връзка с производството. Нормата на чл.10, ал.3 ЗОДОВ предвижда, че при частично уважение на иска съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса; съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Ето защо в полза на С. Н. В. трябва да се присъдят сторените от него разноси по делото, състоящи се от внесената държавна такса изцяло. В полза на ищеца следва да се присъди и възнаграждение за процесуално представителство съразмерно с уважената част от иска. Същото се установи в размер на 112,50 лв.

На ответника следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение. В изпълнение на чл.10, ал.4 ЗОДОВ в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Указаната норма на ЗПП предвижда, че заплащането на правната помощ се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Правилото на чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ предвижда, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Ето защо ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултското възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-С. град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Н. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 300 лв. /триста лева/, явяваща се обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно Наказателно постановление № 18-4332-016485/28.08.2018 г., издадено от Началник група ОПП-СДВР, която сума представлява разноси за адвокатска защита на дружеството по НАХД № 10375/2019 г. на Софийски районен съд, ведно със законната лихва върху главницата от 300 лв., считано от 16.01.2020 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 300 лв. до претендираната сума 800 лв.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Н. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], разноси по настоящото дело в размер на 112,50 лв. /сто и дванадесет лева и 50 ст./.

ОСЪЖДА С. Н. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултското възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: